

KINH TẠP BẢO TẠNG

QUYỂN 6

Gồm sáu chuyện:

73. Chuyện Đế Thích hỏi việc.
74. Chuyện Đức Phật độ A-nhã Kiều-trần-như và nhiều người trong quá khứ.
75. Chuyện con của Sai-ma bị bệnh mắt quy y Tam bảo được nhãn tịnh.
76. Chuyện bảy loại pháp bố thí.
77. Chuyện vua nước Ca-bộ lúc trời hạn hán tắm Phật nên được mưa.
78. Chuyện trưởng giả thỉnh Xá-lợi-phất và Ma-ha-la.

M

73- CHUYỆN ĐẾ THÍCH HỎI VIỆC

Tôi nghe như vậy:

Một thời Đức Phật ở phía Nam thành Vương xá tại nước Ma-kiệt-đề. Có tụ lạc của Bà-la-môn tên là Yêm-ba-la-lâm, ở phía Bắc của tụ lạc này có một hang núi đá tên là Tỳ-đề-hê.

Bấy giờ Đế Thích nghe Đức Phật ở tại đó, liền bảo vương tử Kiên-thát-bà Bàn-xà-thức-xí:

–Đức Thế Tôn đang ở trong hang núi Tỳ-đề-hê về phía Bắc của tụ lạc Bà-la-môn, tên là Yêm-ba-la-lâm thuộc nước Ma-kiệt-đề. Nay ta cùng người hãy đến đó.

Vương tử Kiên-thát-bà Bàn-xà-thức-xí đáp:

–Thưa vâng, việc này rất tốt.

Vương tử vui mừng hơn hờ ôm đàn lưu ly theo Đế Thích đi đến chỗ Đức Phật.

Bấy giờ chư Thiên nghe Đế Thích cùng vương tử Kiên-thát-bà... muốn đi đến chỗ Đức Phật, cả đoàn tự trang nghiêm đi theo Đế Thích và biến mất nơi cõi trời hiện đến núi Tỳ-đề-hê.

Khi ấy trong núi này ánh sáng rực rỡ, những người ở núi này đều bảo nhau:

–Lửa cháy.

Đế Thích liền bảo vương tử Kiên-thát-bà:

–Nơi này thanh tịnh, xa lìa các ác, là chỗ vắng vẻ, an ổn để tọa thiền. Nay ở bên Đức Phật có nhiều bậc Tôn thắng, chư Thiên bít lối, đứng đây hai bên Ngài. Nay chúng ta làm sao ra mắt Đức Thế Tôn được?

Đế Thích liền bảo vương tử Kiên-thát-bà:

–Người hãy vì ta đến chỗ Đức Phật nói lên ý muốn của chúng ta là muốn đến gần Ngài để thân cận thăm hỏi.

Vương tử Kiên-thát-bà vâng lời đi đến một chỗ không xa cũng không gần để chiêm ngưỡng tôn nhan, rồi ôm đàn Tỳ-bà mà khảy để cho Đức Phật nghe tiếng.

Vương tử làm bài kệ rằng:

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

*Lòng dục sinh luyến trước
Như voi bị lún bùn
Cũng như voi điên chạy
Mà không có móc xích
Giống như A-la-hán
Luyến mộ nơi diệu pháp
Cũng như ta tham sắc
Cung kính lạy cha nàng
Nhờ sinh chỗ quý thắng
Sinh ái lạc bội phần.*

*Ái dục lòng ta thêm sinh trưởng
Tợ như nóng bức gặp gió mát
Như khát dữ dội, được nước trong
Dáng mạo của nàng thật khả ái.
Giống như La-hán mến Chánh pháp
Cũng như người bệnh gặp thuốc hay
Như người đang đói gặp cơm ngon
Nước mát trừ hết cơn nóng khát
Nay ta tham trước muốn rong ruổi
Như ta bị buộc không được đi.*

Đức Phật nói:

–Lành thay! Nay Bàn-xà-thức-xí, nay tấu lên âm thanh này, đàn sáo hòa điệu. Người đang ở gần hay xa mà tạo ra ca khúc này?

Vương tử liền bạch Phật:

–Thuở trước con gặp một hiền nữ tên là Tu-lợi-bà-chiết-tư là con gái của vua Kiên-thát-bà Trân-phù-lâu. Thiên tử Ma-đa-la tên là Thức-kiển-nhã, lần đầu cầu thân với nàng, lúc ấy tâm con vui sướng, yêu mến, liền đến chỗ nàng, nói lên bài kệ này. Nay con ở trước Đức Phật, lại nói bài kệ này.

Đế Thích nghĩ: “Đức Phật đã dùng định lực mà biết, nay đang nói chuyện với Bàn-xà-thức-xí.” Đế Thích lại nói với Thức-xí:

–Nay người hãy nhân danh ta xin đánh lễ dưới chân Đức Phật, thăm hỏi Đức Thế Tôn có ít bệnh ít não, đi đứng nhẹ nhàng, ăn uống dễ tiêu hóa, khí lực an lạc, không có gì trở ngại chẳng? Đang sống an lạc chẳng?

Vương tử liền đáp:

–Thưa vâng.

Rồi theo lời dạy của Đế Thích, vị ấy liền đánh lễ dưới chân Đức Phật, đem lời của Đế Thích thăm hỏi Đức Thế Tôn.

Đức Phật hỏi lại:

–Đế Thích và chư Thiên đều an lạc chứ?

Vương tử lại bạch Đức Phật:

–Bạch Thế Tôn, Đế Thích và chư Thiên cõi trời thứ Ba mươi ba muốn ra mắt Đức Phật, Ngài có cho phép chẳng?

Đức Phật trả lời:

–Nay đã đúng thời.

Đế Thích và chư Thiên cõi trời thứ Ba mươi ba nghe Đức Phật dạy như vậy liền đến chỗ Ngài, đánh lễ dưới chân Ngài, rồi đứng qua một bên, bạch Đức Phật:

–Bạch Thế Tôn, chúng con nên ngồi ở chỗ nào?

Đức Phật bảo:

–Hãy ngồi lên chỗ này.

Đế Thích bạch Phật:

–Bạch Thế Tôn, hang động này quá nhỏ mà chư Thiên lại quá đông!

Khi nói lời ấy xong thì Đế Thích thấy hang động rộng lớn. Đức Phật dùng thần lực khiến cho hang động có thể chứa tất cả.

Đế Thích liền đánh lễ dưới chân Đức Phật, rồi ngồi ở phía trước, bạch Đức Phật:

–Con luôn luôn muốn gặp Đức Phật, muốn được nghe pháp. Thuở trước Đức Phật ở tại nước Xá-vệ đang nhập Hỏa quang tam-muội. Ngay lúc đó có thị nữ của Tỳ-sa-môn tên là Bộ-xà-bạt-đề, Bộ-xà-bạt-đề đang chấp tay hướng về Đức Phật. Khi ấy con nói với các thị nữ của Tỳ-sa-môn ấy: “Nay Đức Phật đang ở trong định, ta không dám làm náo loạn. Người hãy thay ta đánh lễ dưới chân Đức Phật, nói tên của ta thăm hỏi Ngài.” Cô gái ấy có thay lời Đế Thích đến lễ bái, hỏi thăm Ngài chăng?

Đức Phật nói với Đế Thích:

–Ngay khi ấy Ta nghe tiếng các người, sau đó không bao lâu thì Ta xuất định.

Đế Thích bạch Đức Phật:

–Ngày xưa con có theo các bậc Tôn túc, nghe rằng chư Như Lai, Bạc A-la-hán, Tam-miệu-tam-phật-đà xuất hiện ở thế gian thì chúng chư Thiên tăng trưởng, chúng A-tu-la bị giảm bớt. Ngày nay con đích thân tự sinh ở cõi trời, chúng chư Thiên tăng trưởng, chúng A-tu-la giảm thiểu. Nay con thấy đệ tử của Đức Phật được sinh lên cõi trời, có ba sự trội hơn chư Thiên: Đó là trội hơn về thọ mạng, trội hơn về ánh sáng, trội hơn về danh xưng.

Khi ấy con gái Cụ-tỳ-da-bảo, sinh ở cõi trời Đao-lợi, trước kia là đệ tử của Đức Phật, nay làm con của Đế Thích, tên là Thiên tử Cừ Hoặc. Lại có ba vị Tỳ-kheo, trước đây theo Phật để tu hành phạm hạnh, nhưng tâm chưa lìa dục, nên khi thân hoại mạng chung, sinh vào nhà Càn-thát-bà, ngày ngày ba buổi bị chư Thiên sai bảo. Thiên tử Cừ Hoặc thấy ba vị ấy đến để Thiên tử sai bảo, liền nói:

–Tâm ta không vui, không chấp nhận được. Ngày xưa khi ta ở nhân gian thì ba người thường đến nhà ta để nhận sự cúng dường của ta. Ngày nay bị chư Thiên sai khiến, ta không nỡ nhìn các người. Ba vị trời ấy vốn là hàng đệ tử Thanh văn của Đức Phật, lúc ta làm người đã nhận sự cúng dường cung kính, ẩm thực, y phục của ta, ngày nay lại trở thành hạ tiện. Các người nghe pháp từ miệng của Đức Phật, nhờ Phật mà khai giải. Tại sao ngày nay lại sinh vào chốn khổ sở này? Trước đây ta phụng sự cúng dường các người. Song ta theo Phật nghe pháp, tu bố thí, tin nhân quả, cho nên ngày nay làm con của Đế Thích, có đại oai đức, thế lực tự tại. Chư Thiên đều gọi ta là Cừ Hoặc. Các người đã được thắng pháp của Đức Phật, tại sao lại không nỗ lực tu hành, lại sinh vào chỗ đê tiện này? Nay ta không nỡ nhìn thấy sự xấu ác này. Những việc như vậy ta không muốn nhìn. Tại sao cùng trong một pháp lại sinh nơi hạ tiện này, mà đệ tử của Đức Phật thì không nên sinh vào đó?

Thiên tử Cừ Hoặc nói lên lời hiềm trách ấy, cả ba vị ấy, tự mình hết sức xấu hổ, sinh tâm nhàm chán, chấp tay nói với Cừ Hoặc:

–Như lời Thiên tử nói, đúng là lỗi của chúng tôi, nay nên trừ bỏ những dục ác như vậy.

Họ liền siêng năng tinh tấn, tu tập định tuệ, cả ba người nhớ nghĩ đến pháp của Cù-đàm, thấy dục là tội lỗi tai họa, liền đoạn sự trói buộc của dục. Giống như voi lớn bứt đứt dây trói, họ đoạn trừ tham dục cũng lại như thế.

Khi ấy Đế Thích cùng Nhất-thương-na thiên, chư Thiên khác và Hộ thế Tứ Thiên vương đều đến ngồi ở tòa này. Ba vị ấy đã đoạn trừ hết dục, ở trước chư Thiên liền bay lên hư không.

Đế Thích bạch Đức Phật:

–Ba vị ấy đã đắc được pháp gì mà có thể làm các thứ thần biến như vậy? Con đến gặp Đức Thế Tôn muốn hỏi những vị ấy đã chứng đắc được những gì?

Đức Thế Tôn trả lời:

–Cả ba vị ấy đã bỏ chỗ ấy được sinh cõi trời Phạm thiên.

Đế Thích thưa:

–Cúi mong Đức Thế Tôn nói cho con nghe pháp họ được sinh cõi Phạm thiên.

Đức Phật bảo:

–Lành thay! Nay Đế Thích, Ta sẽ phân biệt, giải thích những nghi vấn của người.

Khi ấy Đức Phật suy nghĩ: “Đế Thích là người không nịnh bợ, dối trá, chân thật hỏi những điều nghi ngờ, không làm náo loạn Ta.” Ngài nói:

–Nếu người có hỏi điều gì Ta sẽ phân biệt giải thích.

Đế Thích hỏi Đức Phật:

–Kết sử nào có thể trói buộc Người, Trời, Rồng, Dạ-xoa, Càn-thát-bà, A-tu-la, Ca-lâu-la, Ma-hầu-la-già?

Khi ấy Đức Phật trả lời:

–Hai thứ kết sử tham lam và tật đố trói buộc Người, Trời, A-tu-la, Càn-thát-bà... tất cả loài người đều bị tham lam và tật đố mà tự trói buộc.

Đế Thích thưa:

–Việc này đúng như vậy, thưa Đấng Trời trong hàng trời, vì nhân duyên tham lam, tật đố có thể trói buộc tất cả. Nay con nhờ theo Phật hiểu rõ nghĩa này, lưới nghi liền trừ, càng thêm hoan hỷ.

Đế Thích lại hỏi những vấn đề khác:

–Do đâu sinh ra tham lam, ganh ghét? Cái gì là nhân, cái gì là duyên mà sinh ra tham lam, ganh ghét? Do nhân duyên gì mà sinh? Do nhân duyên gì mà diệt?

Đức Phật đáp:

–Này Kiều-thi-ca, tham lam tật đố là do lòng thương ghét sinh ra, do thương ghét làm duyên; có thương, ghét thì có tham lam tật đố, không có thương ghét thì tham lam tật đố liền mất.

–Thật vậy, thưa Đấng Trời trong hàng trời. Nay con nhờ Phật được nghe hiểu nghĩa này, lưới nghi liền trừ, càng thêm hoan hỷ.

Đế Thích lại hỏi những nghĩa khác:

–Thương và ghét do nhân duyên gì sinh? Do nhân duyên gì diệt?

Đức Phật đáp:

–Thương ghét là do sự ham muốn mà sinh, không có lòng ham muốn, thì thương ghét liền tiêu diệt.

–Thật vậy, thưa Đấng Trời trong hàng trời, con nhờ theo Phật được nghe, tin và

hiếu nghĩa này nên lười nghi liền dứt càng thêm hoan hỷ.

Đế Thích lại hỏi:

–Dục do nhân gì phát sinh? Do duyên gì mà tăng trưởng? Làm sao có thể đoạn diệt?

Đức Phật dạy:

–Dục vọng do giác quan sinh ra, duyên theo giác quan mà dục tăng trưởng, có giác quan thì có dục, không có giác quan thì dục tiêu diệt.

–Thật vậy, thưa Đấng Trời trong hàng trời, nay con nhờ Phật, nghe, hiểu nghĩa này, nên lười nghi liền dứt, càng thêm hoan hỷ.

Đế Thích lại hỏi:

–Giác quan do nhân gì mà phát sinh? Do duyên gì mà tăng trưởng? Làm sao để tiêu diệt?

Đức Phật dạy:

–Giác quan do đùa giỡn mà phát sinh, do đùa giỡn mà tăng trưởng. Không đùa giỡn thì giác quán liền tiêu diệt.

–Thật vậy, thưa Đấng Trời trong hàng trời, nay con nhờ Phật nghe hiểu nghĩa này, nên lười nghi liền hết, càng thêm hoan hỷ.

Đế Thích lại hỏi:

–Đùa giỡn do đâu sinh trưởng, làm sao để tiêu diệt?

Đức Phật bảo:

–Này Kiều-thi-ca, muốn diệt trừ đùa giỡn phải tu Bát chánh đạo: Thấy biết chân chánh; Hành nghiệp chân chánh; Lời nói chân chánh; Đời sống chân chánh; Phương tiện chân chánh; Suy tư chân chánh; Nhớ nghĩ chân chánh; Định chân chánh.

Đế Thích nghe xong bạch Đức Phật:

–Thật vậy, thưa Đấng Trời trong hàng trời, đùa giỡn quả thật phải nhờ Bát chánh đạo mà diệt trừ. Nay con nhờ Phật được nghe nghĩa này nên lười nghi liền trừ.

Đế Thích hoan hỷ lại hỏi:

–Muốn diệt trừ đùa giỡn thì phải tu Bát chánh đạo. Bát chánh đạo này, Tỳ-kheo lại nhờ pháp gì mà tăng trưởng?

Đức Phật nói:

–Có ba pháp:

1. Sự muốn chân chánh.
2. Siêng năng chân chánh.
3. Hay tập luyện nhiếp tâm.

Đế Thích thưa:

–Thật vậy, thưa Đấng Trời trong hàng trời, chúng con nghe nghĩa này mà lười nghi liền hết. Tỳ-kheo hay tu hành chánh đạo phần, thật sự chính nhờ ba việc này mà tăng trưởng.

Đế Thích nghe xong hoan hỷ lại hỏi:

–Tỳ-kheo muốn diệt trừ đùa giỡn, phải học bao nhiêu pháp?

Đức Phật dạy:

–Phải học ba pháp. Phải học tăng trưởng đầy đủ tâm giữ giới, phải học tăng trưởng đầy đủ tâm thiền định, phải học tăng trưởng đầy đủ tâm trí tuệ.

Đế Thích nghe rồi thưa:

–Thật vậy, thưa Đấng Trời trong hàng trời, con nghe nghĩa này nên lười nghi được

trừ, vô cùng hoan hỷ.

Đế Thích lại hỏi nghĩa khác:

–Muốn diệt trừ đũa giỡn cần phải hiểu thấu mấy nghĩa lý? Xin Đức Phật nói cho con nghe.

Đức Phật nói:

–Cần phải hiểu thấu sáu nghĩa lý:

1. Mắt biết sắc.
2. Tai biết tiếng.
3. Mũi biết hương.
4. Lưỡi biết vị.
5. Thân biết trơn mịn.
6. Ý biết các pháp.

Đế Thích nghe xong thưa:

–Thật vậy, thưa Đấng Trời trong hàng trời, con nghe nghĩa này nên lưỡi nghi được trừ vô cùng hoan hỷ.

Đế Thích lại hỏi nghĩa khác:

–Tất cả chúng sinh có cùng một sự tham lam, một sự dục vọng, một sự hưởng đến, một sự theo đuổi chẳng?

Đức Phật nói:

–Này Đế Thích, tất cả chúng sinh cũng không đồng một sự tham lam, một lòng ham muốn, một sự hưởng đến, một sự theo đuổi. Chúng sinh vô lượng, thế giới vô lượng, ý muốn vào sự theo đuổi càng sai biệt không đồng, họ đều chấp theo chỗ thấy của họ.

Đế Thích nghe xong, thưa:

–Thật vậy, thưa Đấng Trời trong hàng Trời, con nhờ nghe nghĩa này nên lưỡi nghi được trừ, vô cùng hoan hỷ.

Đế Thích lại hỏi nghĩa khác:

–Tất cả Sa-môn, Bà-la-môn đều được một chỗ rốt ráo, được sự không dơ bẩn, được phạm hạnh hoàn toàn chẳng?

Đức Phật trả lời:

–Tất cả Sa-môn, Bà-la-môn không thể đều được chỗ rốt ráo chỗ không dơ bẩn, cũng không được phạm hạnh hoàn toàn. Nếu có Sa-môn, Bà-la-môn nào được sự giải thoát vô thượng vì đã đoạn trừ được sự trói buộc của ái dục, được chánh giải thoát thì người ấy trọn được chỗ rốt ráo, chỗ không dơ, chỗ phạm hạnh đầy đủ.

Đế Thích lại hỏi:

–Như lời Phật dạy, ai được sự giải thoát tối thượng vì đã đoạn trừ được sự trói buộc của ái dục, được chánh giải thoát thì người ấy mới trọn được chỗ rốt ráo, chỗ không dơ, chỗ phạm hạnh đầy đủ. Nay con nhờ Phật nghe hiểu nghĩa này, được rõ pháp này, được thoát khỏi nghi, đến bờ kia, được nhổ mũi tên độc tà kiến, đã trừ được chấp ngã và tâm chẳng thoái chuyển.

Khi Đức Phật nói kinh này, Đế Thích và tám vạn bốn ngàn chư Thiên xa lìa trần cấu, được pháp nhãn thanh tịnh. Đức Phật nói:

–Này Kiều-thi-ca, có phải người đã từng đem câu hỏi này hỏi Sa-môn, Bà-la-môn rồi chẳng?

Đế Thích thưa:

–Bạch Thế Tôn, con nhớ thuở xưa, con đã từng cùng chư Thiên tụ tập tại Thiện

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

pháp đường, hỏi chư Thiên: “Có Phật xuất thế chưa?” Chư Thiên đều đáp: “Chưa có Phật xuất thế.”

Chư Thiên nghe Phật chưa xuất thế liền tự giải tán. Chư Thiên có đại oai đức khi hết phước mạng chung. Khi ấy con lo sợ, thấy có Sa-môn, Bà-la-môn nào ở chỗ nhàn tịnh, con liền đến chỗ vị ấy. Vị Sa-môn, Bà-la-môn kia hỏi con: “Ông là ai?” Con đáp: “Tôi là Đế Thích.”

Con không đánh lễ họ, ngược lại họ đánh lễ con. Con cũng không hỏi họ, mà họ lại hỏi con. Biết họ không có trí cho nên con không quy y họ. Nay con từ đây quy y Phật, làm đệ tử của Phật.

Đế Thích liền nói bài kệ:

*Trước con thường hoài nghi
Ý tưởng không thỏa mãn
Mãi mong cầu bậc Trí
Phân biệt các nghi này
Tìm kiếm Đức Như Lai
Thấy các chỗ nhàn tịnh
Sa-môn, Bà-la-môn
Tưởng đó là Thế Tôn
Liền đến ngay chỗ ấy
Lễ bái và hỏi thăm,
Con mới hỏi như vậy:
“Sao là tu Chánh đạo?”
Tất cả Sa-môn ấy
Không hiểu đạo, phi đạo
Nay con thấy Thế Tôn
Lưới nghi đều diệt sạch
Ngày nay lại có Phật
Đại Luận Sư thế gian
Phá tan các ma oán
Hết phiền não, Tối Thắng;
Thế Tôn hiện ở đời
Hy hữu không ai bằng
Nơi chư Thiên, Ma chúng...
Không có ai bằng Phật.*

Bạch Thế Tôn, con đã đắc quả Tu-đà-hoàn. Con đã đắc quả Tu-đà-hoàn.

Đức Thế Tôn nói:

–Lành thay! Lành thay! Nay Kiều-thi-ca, nếu người không phóng dật sẽ được quả Tư-đà-hàm.

Đức Phật bảo Đế Thích:

–Người ở chỗ nào mà được sự chẳng đánh mất đức tin này?

Đế Thích bạch:

–Con ở ngay chỗ này, bên Đức Thế Tôn mà được, con ở ngay nơi đây lại được thọ

mạng như chư Thiên.

Đức Phật nói:

–Chỉ mong ông khi đã giác ngộ phải nhớ giữ việc này.

Đế Thích thưa:

–Bạch Thế Tôn, nay con suy nghĩ: “Con nguyện được sinh ở nhân gian, trong nhà hào quý, các sự đầy đủ, khi ấy con sẽ xả bỏ thế tục, xuất gia, hướng đến Thánh đạo, hoặc đắc Niết-bàn, được vậy thì rất tốt. Nếu không được vậy con nguyện sinh cõi trời Tịnh cư.

Khi ấy Đế Thích tập hợp các Thiên chúng lại bảo:

–Ta đối với ba thời cúng dường Phạm thiên, từ nay về sau, ta sẽ không làm như vậy nữa. Ta sẽ đối với ba thời cúng dường Đức Thế Tôn.

Khi ấy Đế Thích bảo Càn-thát-bà tử Bàn-xà-thức-xí:

–Nay người đối với ta có ân rất lớn. Nhờ người có thể biết được Đức Phật Thế Tôn nên mới khiến cho ta được nghe pháp thâm sâu. Khi trở về cõi trời ta sẽ đem Trân-phù-lâu nữ Hiền-tu-lợi Bà-chiết-tư cho người làm vợ, lại cho người thay thế cha nàng là Càn-thát-bà vương.

Bấy giờ, Đế Thích đem các Thiên chúng nhiễu quanh Đức Phật ba vòng, rồi lui ra, đến chỗ vắng vẻ, tất cả đều xưng niệm: “Nam-mô Phật-đà”, rồi trở về cõi trời.

Khi Đế Thích ra đi chưa bao lâu, thì Phạm Thiên vương lại nghĩ như vậy: “Đế Thích đã đi, nay ta sẽ đến chỗ Đức Phật. Trong khoảnh khắc giống thời gian tráng sĩ co duỗi cánh tay, Phạm Thiên vương liền đi đến được chỗ Đức Phật, lạy dưới chân Phật xong, rồi ngồi qua một bên. Ánh hào quang của Phạm thiên sáng ngời cả núi Tỳ-đề-hê. Bấy giờ Phạm thiên liền nói kệ:

*Được nhiều lợi ích,
Hiện hiện nghĩa này
Xá-chỉ-ba địa
Ma-già-bà
Châu tráp đều hiền
Hay hỏi vấn nạn
Sa-bà-bà.*

Lại nói:

–Đế Thích đã hỏi xong, liền trở về Thiên cung.

Vào sáng sớm, Đức Phật bảo các Tỳ-kheo:

–Phạm thiên vương hôm qua lại đến chỗ Ta nói kệ trên xong liền trở về cõi trời. Các Tỳ-kheo vui mừng cung kính đảnh lễ dưới chân Đức Phật rồi lui ra.